

MUSTAFA KEMAL DERNEĞİ

"Atatürkçülük – Kemalizm"

Atatürkçünün Elkitabı

1981

MUSTAFA KEMAL DERNEĞİ YAYINLARI: 3

"Atatürkçülük – Kemalizm"

Atatürkçünün El kitabı

1981

MUSTAFA KEMAL
DERNEĞİ

Yeni Cami Meydanı No: 1
Eminönü - İSTANBUL

Posta Kutusu: 690
Sirkéci - İSTANBUL
Tel: 28 12 98

03 SA 8243 (8)

Kitap; OFSETSAN A.Ş.
Tesislerinde hazırlanıp, basılmıştır.
Tel: 28 57 33 - 27 04 55

"ATATÜRKÇÜLÜK–KEMALİZM" NEDİR?

1981 yılı Atatürk'ün 100. Doğum Yıldönümü kutlamaları nedeniyle gerçekleştirilecek, bu günün, geleceğin kuşaklarına kalacak en anlamlı ve en önemli eser; Kemalizm'in bir Milli ideoloji halinde oluşturularak Türk ve Dünya kamuoyuna sunulmasıdır.

Bize göre, en kısa tanımı ile "Kemalist Devrim ve İdeolojisi"nin hedefi; Türk Toplumunu her alanda, akılcı ve bilimci bir metotla "Çağdaş–Modern" bir toplum haline getirmektir. Öyleyse, Kemalizm bir "Çağdaşlaşma Modernleşme" ideolojisidir. Nitekim, Türkiye gibi gelişme yolundaki ülkelerin en yaygın ideolojilerinin "Modernleştirici Milliyetçilik" olduğunu söyleyen ve Kemalizm'i bu "Modernleştirici Milliyetçilik" ideolojisinin ilk uygulaması olarak kabul eden ünlü siyaset bilimcileri vardır. Diğer taraftan, günümüzde modernleşme; Sosyalizm, Komünizm ve Faşizm gibi katı ideolojilerden farklı ve bir "Hayat Tarzı" anlamında yumuşak ve esnek bir ideoloji olarak kabul edilmekte ve bu ideolojinin, Laiklik, Gerçekçilik, Ampirik, Akılcılık ve Milliyetçilik gibi ilkelere dayandığı vurgulanmaktadır. İşte biz de, "Kemalizm, Milli Hakimiyet prensibine dayalı bir Demokratik Ekonomik Kalkınma ve Modernleşme İdeolojisidir" diyoruz.

"Kemalist" ideolojinin en önemli niteliği, "Akılcı ve Bilimci" bir davranış ve zihniyeti yansıtır. Bunun anlamı ise, "Milli", "Milletlerarası" sorunlara, duygusal ve dogmatik açıdan ve peşin hükümler ve kalıplarla değil, akılcı, bilimci ve pragmatik bir yaklaşımla eğilmektir. İşte bu yöntemi "Enerji", "hızlı nüfus artışı", "enflasyon", "ekonomik kalkınma", "çevre kirlenmesi" gibi büyük sorunlarımıza vakit kaybetmeden ve hemen Atatürk'ün 100. Doğum Yılında uygulamamız gerektiğine inanıyoruz.

Bu konuda en başta belirtilmesi gereken nokta "Kemalizm" in katı bir "Doktrin" olmadığıdır. Esasen, bizzat Mustafa Kemal'in hareket ve dinamizm'i önlediği gerekçesiyle çağın Marksizm-Leninizm, Faşizm, Nasyonal Sosyalizm gibi dogmatik, katı ve totaliter doktrinlerine karşı olduğunu biliyoruz.

Bu itibarla, "Kemalizm ile ifade ettiğimiz görüş Modern Türk Devletinin kuruluşunda temel olan ilke ve uygulamaların bütününe ortaya çıkardığı davranış ve hayat tarzı anlamındaki pozitivist, akılcı, ampirik, pragmatik bir "ideoloji" dir.

Bu anlamda olmak üzere, çağımızdaki siyasal ideolojileri "totaliter" ve "demokratik" olarak ikiye ayırmak âdet olmuştur. "Marksizm-Leninizm" sol'un, "Nasyonal Sosyalizm" ve "Faşizm" ise, sağ'ın, hoşgörüsüz ve totaliter ideolojileridir. Aralarında "demokratik sosyalizm" de bulunmak üzere, siyasal yelpazenin "ortanın solu"ndan "ortanın sağ"ına kadar yer alan tüm çağdaş ve sosyal adaletçi, hürriyetçi rejimlerinin "demokratik" olan ideolo-

jilerinin temeli "dogmatizm" değil, "rasyonel ampirizm" veya "pragmatizm"dir. Kendine akıl ve bilimi mürşit olarak kabul eden ve ayrıca 1789 Fransız İnsan ve Vatan-
daş Hakları Beyannamesinin "Milli Hakimiyet" ilkesinden ve İnsan Hakları anlayışından esinlenen Kemalizm, "Dog-
matik" ve "Totaliter" ideolojiler arasında değil, "Rasyo-
nalist" ve "Pragmatik" olan "demokratik" ideolojiler
arasında yer almaktadır.

Bilindiği gibi, Faşizm'in, "millet", "devlet", "lider"
ve "İrk"; "Marksizm-Leninizm" in ise, "sınıf" ve "sınıf
kavgası" gibi değişmez ve dolayısıyla "dogmatik" kavram-
lara dayanmasına karşın, "Pragmatizm", "Mutlak Gerçek"
yerine, "deney"e; yani akıl ve bilimin gözlem ve bulgula-
rına dayanan ve dolayısıyla zaman içinde değişen gerçek-
leri kabul eder.

Mustafa Kemal 1920 ve 1930'ların Komünist ve Faşist
doktrin ve uygulamalarını görmüş ve fakat bunları reddet-
miş bir liderdir. Atatürk katı bir parti programı içinde
doktrin oluşturmak yerine, bu işi akıl ve bilimin önderli-
ği altında Türk Toplumunun ihtiyaçlarına göre oluşturu-
ma yolunu seçmiştir. Kurtuluş Savaşından sonra Türkiye
Cumhuriyeti adı ile oluşturulan yeni Türk Devleti'nin da-
yandığı "Atatürk İlkeleri"nin Cumhuriyetçilik, Milli-
yetçilik, Halkçılık, Laiklik, Devletçilik ve İnkilâpçılık
gibi çeşitli "İdeolojik İlkelerden" oluştuğu ve "Altı Ok"
olarak sembolleşen bu ilkelerin özellikle tek parti dön-
eminde "Kemalizm" olarak adlandırıldığı bilinmektedir.
Fakat ideoloji olarak Kemalizm bunlardan ibaret değil-
dir.

Hiç şüphe yok ki, Türk Toplumunun ihtiyaçlarından doğan bu ilkelerin yalnız sözlük anlamı ile tanımlanması mümkün değildir. Bunlar Atatürk tarafından hem sözle hem de uygulama ile belirlenmiştir. Ayrıca, bunları birbirinden çözüp ayırmaya tek tek değerlendirmeye girişmek büyük yanlışlık olur. Zira bunlar, bir bütünü oluşturan unsurlardır. İşte bu uyum, bütünlük ve tutarlılık "Kemalizm" dediğimiz Dünya Görüşü'nü ortaya çıkarır.

Dogmatizm'e karşı bir başkaldırma hareketi ve akılcılık demek olan Kemalizm, sürekli çağdaşlık ve ilerencilik demektir. Esasen, önce Liberalizm'in, daha sonra da, "Marksizm-Leninizm" in uğradığı bunalımlar karşısında çağımızda, "katı ve dogmatik" ideolojilerin sona ermesinden dahi bahsedilmiştir. Nitekim, 1960'ların başında, devrin Sovyet Lideri Kruşçev'in Marksist-Leninist Dogmatizm'ine "Pragmatik" bir yaklaşımla yaptığı değişiklikleri "Revizyonizm" olarak suçlayan Çin yöneticileri, Mao'nun ölümünden sonra "Dogmatizm"den "Pragmatizm"e yönelik bir uygulama içine girmişlerdir.

Kemalizm'in bir ideoloji olmadığını ileri sürenlerin başında Türk Toplumunda bir "ideolojik boşluk" yaratmak ve bu boşluğu yabancı ve temsilcisi oldukları ideolojilerle doldurmak isteyenler gelmektedir.

"Kemalizm Düşmanları" olan ve "Marksizm—Leninizm"den "Nasyonal Sosyalizm'e, Kapitalist Liberalizm'e ve Teokrazi'ye kadar değişen, "Çağ Dışı" dogmatik ve totaliter ideolojileri savunan bu gibi kimselerin, "Kemalist Atatürkçü" ideolojiyi inkâr veya tahrif etmek suretiyle Türk Toplumunda bir ideolojik boşluk yaratmak çabaları tabii karşılanmalıdır.

Ne var ki, "Kemalizm—Atatürkçülük"ün bir ideoloji olmadığını düşünen bazı kimseler ise, ideolojiyi sadece "katı ideoloji" anlamına almakta, çağımızda dogmatik ve totaliter ideolojiler karşısında "Pragmatik ve Demokratik" ideolojilerin yer aldığını ve bir "Hayat Tarzı" anlamındaki bu tür ideolojiler arasında Kemalizm'in yer alabileceği gerçeğini ya bilmemekte veya gözden kaçırmaktadırlar.

Esasen Prof. Maurice Duverger'nin de vurguladığı gibi, bu inanç sistemi ve aksiyon programını içeren her görüşün "İdeoloji" olarak kabul edilmesi konusunda mutabakat vardır. Bu nedenle, çağdaşlaşmanın inanç sistemini ve aksiyon programını içeren Kemalizm'in ister bir "siyasi görüş", isterse bir "yaklaşım tarzı" şeklinde nitelendirilsin, "ideoloji" olarak kabul edilmesi gerektiğine inanıyoruz.

En kısa tanımı ile Kemalist Devrim ve İdeolojisinin hedef ve yöntemi, Türk Toplumunu her alanda "çağdaş-modern" bir toplum haline getirmektir. Öyleyse, "Kemalizm" bir "Çağdaşlaşma—Modernleşme" ideolojisidir. Nitekim, "The Ideologies of the Developing Nations—Gelişmekte Olan Ülkelerin İdeolojileri" adlı eserde, Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın çeşitli ülkelerinin milli Lider-

lerinin konuşma ve yazılarından bir seçme meydana getiren ve bunu 40 sayfalık bir Giriş bölümünde tahlil eden Paul E. Sigmund Jr., Gelişme Yolundaki Ülkelerin en yaygın ideolojilerinin "Modernising Nationalism –(Modernleştirici) Çağdaştırmacı Milliyetçilik" olduğunu yazmakta ve milli bir kalkınma ve endüstrileşme ideolojisi olan bu doktrinin Marks ideolojisinden ziyade Atatürk İdeolojisine benzediğini ve bir taraftan pragmatik olduğunu, diğer taraftan, modernleşme ile daha çok ilgilendiği için bir çok yönlerden "Marksizm–Leninizm"e üstün bulunduğunu vurgulamaktadır.

Diğer taraftan, aynı yazar Atatürk'ün kurduğu CHP tarafından 1935'te yayınlanan ve "Kemalizm" olarak adlandırılabilen Programın "Çağdaştırmacı Milliyetçilik" in ilk uygulaması olarak karşılanabileceğini söylemektedir.

Modernleşmeyi "Sosyalizm", "Komünizm" ve "Sağ Kanat Muhafazakarlığı" gibi katı ideolojilerden farklı ve bir "Hayat Tarzı" anlamında yumuşak ve esnek bir ideoloji olarak kabul eden Osoka Üniversitesi Profesörü Masakazu Yamazaki, bu modernleşme ideolojisinin yaşamakta olduğumuz hayatın güdücü felsefesi olduğunu ve Laiklik, Gerçekçilik, Ampirik Akılcılık ve Milliyetçilik gibi ilkelere dayandığını söylemekte ve modernleşme ideolojisinin diğer temellerinin tesbit edilmesi gerektiğini yazmaktadır. Kemalizm'in Milli Hakimiyet prensibine dayalı Demokratik bir ideoloji olduğu ortadadır.

Çağımızın ana uyuşmazlığı, "Mütecaviz Totaliter" ile

"Hürriyetçi Hayat Tarzı" olan "Demokrasi" arasında cereyan etmektedir. Yakın zamana kadar hürriyete karşı ana tehditi oluşturan Faşizm'in yerini bugün Komünizm almıştır. Totaliter Komünizm ile Faşizm'in esaret ve temerküz kamplarından başlayarak "Genocide"e kadar değişen ve uzlaşma kabul etmeyen bir "fanatik ideolojiyi" aksettiren şiddet ve tedhiş bu totaliter rejimlerin temel karakteristiğidir.

Fakat totaliterlik ve Demokrasi belirli sosyal, siyasi veya ekonomik sistemlerden ziyade birbirine tamamen zıt inanış ve değerlere dayanan hayat yolunu aksettirmektedirler. Bütün geniş anlamdaki ideolojiler gibi Kemalizm de Sosyal, Siyasi ve Ekonomik sistemden de fazla bir şeyi, bir "Hayat Tarzı"nı ifade etmektedir.

Kemalizm'in "Demokratik" bir ideoloji olduğunu ileri sürerken onun özellikle "akılcı ve bilimci" niteliğini, başka bir deyimle rasyonel (akılcı) ampirizm'e dayandığı gerçeğini göz önünde tutuyoruz. Nihayet, "Kemalizm—Atatürkçülük"ü, politikacılar ve aydınlar tarafından ya yeterince anlaşılmadığı veya titizlikle uygulanmadığı halde, iflâsa, başarısızlığa veya bunalıma uğrayan Liberalizm, Faşizm ve Marksizm'e özenerek "Neo—Kemalizm" adı altında, sözde canlandırma, gerçekte ise, saptırma girişimlerine de karşı çıkıyoruz.

Kemalizm'in başlıca hedeflerinden birinin halk kitlelerini Demokrasi ve Hürriyet rejimine hazırlama işini başarmak olduğu konusunda yabancı ve Türk bilim adamları arasında bir görüş birliği vardır. Nitekim, 12 Eylül 1980 Harekâtını yapan Kemalist Türk Silahlı Kuvvetleri adına yayınlanan Milli Güvenlik Konseyi'nin (1) numaralı bildirisinde, Harekât'tan güdülen amaçlardan birinin "Demokratik düzenin işlemesine mâni olan sebepleri ortadan kaldırmak" olduğu belirtilmiş, 17 Eylül 1980 günü Türk ve yabancı gazeteciler önünde yapılan Basın Toplantısında da, 12 Eylül 1980 Harekâtının "Demokrasiye indirilen darbeyi ortadan kaldırmak için Ordu'nun ve Millet'in isteği doğrultusunda yapıldığı" vurgulanmıştır.

Nitekim, Dünyanın ünlü gazetelerinden "The Times" son sayılarından birinde şöyle demektedir: "...Türkiye sadece bir Akdeniz Ülkesi değildir. 1923 yılından beri bir Batı Ülkesi olmaya azmetmiştir...Bunun sonucu, Avrupa Konseyinin ve NATO'nun üyesi olmuştur. Aynı zamanda 1945'den beri çok partili bir demokrasidir. Zaman zaman Ordu'nun müdahale ederek, oyunun kurallarını yeniden işler hale getirmiş olmasına rağmen, Türkiye Cumhuriyeti, Kurucusu Atatürk'ten Avrupa uygarlığının bir parçası olma emelini miras almıştır..."

Maurice Duverger, Bernard Lewis ve diğer bir çok yabancı ünlü bilim adamının belirttiği gibi, Atatürk'ün otoriter rejiminin gerçek amacı da, Demokrasinin yaşayabilmesi için gerekli ortamı yaratmaktan ibarettir. Mustafa Kemal'i, H.C. Armstrong gibi, "açıkça ve düşmanca", "diktatör" olarak adlandıranlar bile, bu rejimin kendine özgü niteliğini belirtmişler ve "Türkiye'de bundan böyle bir daha diktatörlük kurulmasını imkânsız kılmak hedefine yönelmiş" olduğunu teslim etmişlerdir. Atatürk'ün önce Emperyalizm ile savaş ve istiklâl, sonra da Modernleşme ve Demokrasiye hazırlık yolunda izlediği yönteme "Kemalist Metod" demek, giderek, yaygınlık kazanmaktadır.

Ünlü tarihçi Toynbee şunu söylemektedir: "...Atatürk Osmanlı Halifeleri gibi Batı meselesini bütün İslâm Dünyası içinde çözmeye çalışacağı yerde, bilinçli bir şekilde kendini sınırlı ama gerçekleştirebilecek bir amaca adanmış. Batılılaşan bir Dünya'da kendi başına ayakta kalabilecek modern bir Türk Devleti yaratmak...İşte Kemalizm bu hayati ihtiyaçtan doğdu..."

"Atatürk-Bir Millet'in Doğuşu" adlı eserinde Lord Kinross "Demokrasi Denemeleri" başlıklı kitabının 55. bölümünde şunları söylüyor:

"...Asıl dilediği şey ölümünden sonra ayakta durabilecek ve memleketinin yararına olarak, Batı biçiminde bir Demokrasi gibi gelişecek bir sistem yaratabilmektir. Ayrıca, yabancıların görüşlerine de önem veriyordu. Dışarıda, demokratik ülkelerde, Türkiyenin tek partili sistemi Batı'ya göre daha aşağı olduğu şeklinde yorumlanı-

yordu. Avrupalı yazarların Türk sisteminin, görünüşte Batılı da olsa, aslında Şarklı olduğunu söylemeleri Gazi'yi kızdırmıştı. İsmet Paşa'ya rakip lider olarak beş yıl önce Başvekillikten çekildiğinden beri, Paris Büyük Elçiliğinde bulunan Fethi Beyi seçti. Yeni Partinin adı Cumhuriyet Halk Fırkası'na karşılık Serbest Fırka olacaktı.

Gazi kendisini çağırarak, yeni partinin liderliğini almasını söyledi. Tezinin temeli şuydu: "Türkiye'de tek kişiye dayanan yönetimin sona erdiğini görmeden ölmek istemiyorum. Demokratik bir Cumhuriyet yaratmak istiyorum..."

Kurtuluş Savaşından sonra, Türkiye Cumhuriyeti adı ile tarih sahnesine çıkan Yeni Türk Devleti'nin dayanağı; Atatürk İlkeleri'nin en önemlisi olan "Cumhuriyetçilik"tir. Bu ilke de, diğer Atatürk ilkeleri gibi, Türk Toplumunun ihtiyaçlarından doğduğuna göre, bunun benimsenmesinde ne bir taklitçilik ne de özentisi vardır. Osmanlı İmparatorluğunda uygulanan mutlakiyet ve meşrutiyet çeşitli sebeplerle devletin önce gerilemesine, sonra da dağılmasına yol açtığı için, Millet'in bu rejimlere dönüşü beklenemezdi.

Esasen, bizzat Atatürk de aşağıdaki beyanı ile Kemalizm'in Türkiye'ye özgü bir ideoloji olduğunu belirtmiştir: "...Biz ilhamımızı gökten değil, doğrudan doğruya hayattan almış bulunuyoruz. Bizim yolumuzu çizen, içinde yaşadığımız yurt, bağrından çıktığımız Türk Milleti ve bir de Milletler tarihinin binbir facia ve ızdırap kaydeden yapraklarından çıkardığımız neticelerdir..."

Kemalist Devrim ve İdeolojisinin temeli, Modernleşme olduğuna, Mustafa Kemâl halkın müreffeh, müstakil zengin olmak istediğini sezdiğine ve artık yarım tedbirlerle geçirilecek vaktimiz olmadığına göre, seçilecek yeni rejim, insan onuruna en çok yaraşan, Milli Hakimiyeti hiç bir koşul tanımadan Millet'e veren ve Ülkenin yönetiminde doğrudan doğruya Halkı söz sahibi yapan Cumhuriyet olabilirdi.

IV

Mustafa Kemal'i kendinden önce gelmiş reformculardan ayıran nokta; Tanzimat Hareketi gibi sadece kanun ve yönetim alanında kalmayıp, bütün hayatı içine alan bir değişiklik istemesiydi. Memleketin siyasi yapısını değiştirmek, halkı uyandırıp, onu Fransız İhtilali ile doğan ve Batı Avrupa'nın bir çok ülkelerinde gelişen Milli Hakimiyet kavramına çekmek istiyordu. Böyle bir değişiklik pek çabuk olmayacaktı. Mustafa Kemâl bunun da sebebini biliyordu. Gücünü tartışmadan değil, tahakkümden, düşünce hürriyetinden değil, kayıtsız-şartsız itaatten alan "dinsel kuvvetler", Demokrasinin yerleşmesine karşı koyacaklardı. Onun için Mustafa Kemâl, siyasi devrimi her şeyden önce, bir "inanç devrimi" olarak görüyordu.

Kurtuluş Savaşımızın askeri yönü sona erip, Vatan toprakları dış düşmanlardan temizlenince, başta bilgisizlik, yoksulluk ve geri kalmışlık olmak üzere, bütün iç düş-

manların tüm güçleri ile ayakta kaldığı ve Ülkemizin çağ-
daş milletler düzeyine çıkabilmek için çok şeyler yapmak
gerektiği görüldü. Bunun için, öncelikle, toplumda uyan-
mış bulunan "millet olma bilinci"ni pekleştirmeye lü-
zum vardı. Yüzyılların birikimi olan yanlış inançlar ve
anlayışlar yüzünden, Milletimiz bu bilinçten oldukça
yoksun bir seviyede kalmıştı.

Öyleyse, belirgin ilkeler üzerinde yeni bir devlet yapısı-
nın kurulmasına ihtiyaç ortadaydı. Bu da, Millet olma bi-
lincinin uyanık tutulmasına bağlıydı. Böylece, Türk Top-
lumu'nun adı "Türk Milleti", yeni "Türk Devleti"nin adı
da "Türkiye Cumhuriyeti" olarak belirmiş, Kurtuluş Sava-
şından sonra, Türkiye Cumhuriyeti adı ile ortaya çıkan ye-
ni Türk Devleti'nin dayandığı Atatürk İlkeleri, fikir ve an-
layış olarak oluşup gelişmiştir.

Cumhuriyetçilik, Milliyetçilik, Halkçılık, Laiklik, Dev-
letçilik ve İnkilâpçılık olarak ifadesini bulan bu ilkeler,
bir bütünü oluşturan ve "Ortak Özellikleri" bulunan ilke-
lerdir. Atatürk İlkeleri Türk Toplumunun ihtiyaçlarından
doğduğundan, bunlarda baskı, taklitçilik veya özentisi yok-
tur. Bu ilkeler yalnız sözlük anlamıyla tanımlanamaz. Zi-
ra bunlar Atatürk tarafından hem sözle, hem de uygulama
ile belirlenmiştir. Bu İlkeler bir Bütün'ü oluşturan unsur-
lar olduğuna göre, bunları tek tek değerlendirmeye giriş-
mek yanlış olur. Bunların sağladığı uyum ve bütünlük
"Kemalizm" dediğimiz Dünya Görüşü'nü ortaya çıkarır.

Bunlardan "Cumhuriyetçilik": Halkın kendi kendini yönetmesi gerçeği üzerine kurulmuştur. Millet bu düzende kendi hâkimiyetine sahiptir. Türk Milleti bir ölüm kalım savaşı olan Kurtuluş Savaşını Zaferle sonuçlandırıp İstiklâlini elde ettikten sonra, Millet'in yeniden mutlakiyet ya da meşrutiyete dönmesi sözkonusu olamazdı.

"Milliyetçilik"e gelince: Millet, toplumun en son ulaştığı aşamadır. Osmanlı İmparatorluğu döneminde bir Türk Milliyetçiliği fikri ise gelişmemiştir. Devletin yapısı din temellerine dayandığı için, Türk Halkı kendini sadece Ümmet sayıyordu. Oysa, Osmanlı İmparatorluğunu oluşturan Türk'ten başka toplulukların İmparatorluktan ayrılmasında Fransız İhtilâlinin getirdiği milliyetçilik fikrinin etkisi büyük olmuş, Devletin içindeki her unsur kendini ayrı bir millet olarak görürken, Türkler, Türklüklerini bilmeyerek çok defa kendilerini "müslümanım" diye tanıtır, bazıları da sadece "Osmanlıyım" derdi.

İşte bu sırada sahneye çıkan Mustafa Kemâl, Türklüğü ile övünerek, soyadında bile, "Türk" sözünün bulunmasını istedi. Atatürk adını aldı. "Türk, Öğün, Çalış, Güven" ve "Ne Mutlu Türküm Diyene" dedi. Yalnız Atatürk'e göre, Milliyetçilik bir ırk değil, bir vicdan ve duygu işidir.

"Dini, Mezhebi, Dili ne olursa olsun, kendini Türk hisseden Türk bilen her insan Türk'tür."

"Halkçılık" ise, "Halk" gerçeğine dayanır. Atatürk Türk Halkı sözü ile, Ülkemizde oturan o ülkeyi vatan bilen ve kaderini ülkeye bağlamış olan insanların bütünü kasteder. Atatürk'ün Halkçılık İlkesinde Türk Toplumunda sınıflaşma yoktur. İşçisi, Memuru, Sanayicisi, Tüccarı, Asker'i, diğer meslek grupları ile Türk Toplumunu bir eşitlik dengesi içindedir. Türk Halkı bir bütündür. Kısaca, Kemalizm'de, Komünizm'den farklı olarak sınıf bilincine ve çıkarlarına yer verilmez. Sınıflar arasında çatışma öngörülmez. Şöyle dursun, önlenmeye çalışılır. Atatürk Halkçılığında hiçbir sınıf, zümre veya şahıs toplum'a hâkim olamaz. Hakimiyet halkın tümüne ait bir güçtür.

"Laiklik" ise, Devlet işleri ile din işlerinin birbirlerine karıştırılmaması, Tanrı ile Kul'u arasına Devletin ya da başka bir varlığın girmemesidir. Atatürk "Din bir vicdan meselesidir. Herkes vicdanının emrine uymakta serbesttir. Biz dine saygı gösteririz. Hiçbir kimse, hiçbir kimseyi ne bir din ne de bir mezhep kabulüne icbar edebilir. Din ve mezhep hiçbir zaman politika âleti olarak kullanılamaz." demiştir.

"Devletçilik" ilkesi ise, ekonomi bakımından kalkınmada tutulacak yolu ve yöntemi belirleyen esastır. Bu ilkeye göre, ferdin kişisel faaliyetleri, ekonomide kalkınmanın esas kaynağı olmalı, ancak, milletin hayatında önemi olup da, ferdin yapamayacağı veya yapmak istemediği işler Devlet eli ve araçları ile yürütülmelidir. Atatürk bu ilkeyi şöyle açıklıyor: "Bizim izlemeyi uygun gördüğümüz

Devletçilik ilkesi...Sosyalizm prensibine dayalı kollektivizm ya da Komünizm gibi özel ve kişisel iktisadi teşebbüs ve faaliyete meydan bırakmayan bir sistem değildir." Kısa- ca, "Atatürk Devletçiliği" bugünün Batılı Demokrasilerinin de öngördüğü "Karma Ekonomi"ye dayanmaktadır.

Atatürk'ün ekonomi politikası da, yükseltilmesi için ömrünü ve her şeyini verdiği Türk Ulusu'nun Ekonomik Kalkınma ihtiyaçlarından doğmuştur. Ama O, her alanda olduğu gibi, ekonomi alanında da, Ulusunun büyük ihtiyaçlarına en kısa sürede, en etkin biçimde cevap verecek ve ekonomimizi yönetenlere uzun yıllar ışık tutacak bir ekonomik kalkınma görüş ve modelini yaratmış, bu modeli uzun yıllar uygulatmış, pek çok engeli aşarak büyük sonuçlar elde etmiştir. "Demokratik düzen içinde dengeli ve hızlı bir plânlı karma ekonomi" düzeni olarak tanımlayabileceğimiz bu kalkınma modeli, günümüzün büyük iktisatçıları tarafından ancak İkinci Dünya Savaşı sonunda ve özellikle 1960'larda geri kalmış ülkelerde uygulamaya konabilmiştir. Atatürk, Demokratik düzen içinde ekonomik plânlama görüşünü daha İstiklâl Savaşının barut kokuları dağılmamışken, 1922 yılının Mart'ındaki Millet Meclisi'ni açış nutkünde söylemiştir. Bilindiği gibi, bu görüş, sözde kalmamış, Atatürk, pazar ekonomisi içerisinde Dünya'da ilk defa, 1933-1937 Birinci Sanayi Plânını yaptırarak uygulamaya koymuştur.

Plânlı kalkınma uygulamasına geçmeden önce, Atatürk, zamanının yerli ve yabancı uzmanlarına hazırlatılan ekonomik raporları, zamanında uygulanan kapitalist ve sosyalist kalkınma doktrinlerini özenle incelemiş ve sonunda kendi modelini ortaya koymuştur.

Sosyalizm ve Liberal Kapitalizm'in ikisini de reddedererek, bir üçüncü ekonomik kalkınma yolunu saptayan Atatürk'ün, büyük bir önsezi ve uzun çalışma, tartışma ve denemelerle yarattığı kalkınma modelinin, bir ideolojik felsefesi, stratejisi, belirli politikaları ve bu politikaların belirli uygulama araçları vardır. Zamanımızda gelişmemiş ülkelere ekonomik kalkınma modelleri öneren bütün bilimsel çalışmalarda, modeller bu öğelerden oluşmaktadır.

"İnkilâpçılık" ilkesi, iyiye, güzele ve doğruya gitmek olup, Atatürk ilkelerinin adeta özünü oluşturur. İnsanı öteki yaratıklardan ayıran nitelik, akıl ve yaşamındaki sürekli gelişimdir. Bu ilke, Atatürk'ün eşsiz bir özelliğidir. Zira bugüne kadar hiçbir inkilâpçı, düşünür ve lider, kendisinden sonra da yeni inkilâpçıların gelmesini kabul etmemiş ve bütün inkilâplar "statükoculuğa" dönüşmüştür. Tek istisna, gene Atatürk'tür. Bu ilke ile Türkiye asırlar boyunca kaybettiği dinamizm'ini kazanmış, Çağdaşlaşmaya yönelik her yenilik ve yeni davranış bu ilkenin hedefi olmuştur.

Atatürk'ün temel görüş ve hedefleri, çağdaş uygarlık düzeyine ulaşmak, milli birlik ve beraberlik ve Yurtta barış esasları olarak özetlenebilir.

Atatürk çok yönlü bir lider olduğu gibi, "Kemalizm" de çok yönlü "Plüralist (çoğulcu)" bir görüştür.

Milli bir ideoloji olan Kemalizm, herhangi bir yabancı siyasi ideoloji ile açıklanamaz. Zira Kemalizm, Türk Halkının ve Türk Vatanının tabiatından, tarihinden ve ihtiyaçlarından doğmuştur. Ne var ki, Kemalizm 1776 ve 1789 Amerikan ve Fransız İhtilâllerinden, özellikle bunların İnsan Hakları Beyannamelerinden esinlendiği gibi, Kemalizm'in bazı yönleri birçok Asya ve Afrika Ülkelerine örnek teşkil etmiştir.

Nitekim, 1923'te söylediği sözlerde, Atatürk bu noktayı vurgulamaktadır: "...Türkiye'nin bugünkü savaşının yalnız Türkiye'ye ait olmadığını tekrar etmek lüzumunu duyuyorum. Türkiye'nin savunduğu dava, bütün mazlum milletlerin, bütün şarkın (doğunun) davasıdır..." Atatürk, bu konuda şöyle söylemektedir: "...Bugün, günün ağardığını nasıl görüyorsam, uzaktan bütün şark (doğu) milletlerinin uyanışını da öyle görüyorum. İstiklâl ve Hürriyetlerine kavuşacak olan çok kardeş millet vardır...Bu milletler bütün güçlülere, bütün engellere rağmen muzaffer olacaklar ve kendilerini bekleyen istiklâle ulaşacaklardır. Müstemlekecilik ve emperyalizm yeryüzünden yok olacak ve yerine milletlerin arasında hiçbir renk, din ve ırk farkı gözetmeyen yeni bir ahenk ve işbirliği çağı hâkim olacaktır..."

Netice olarak Kemalizm, Aşırı Sağ ve Aşırı Sol'a taviz vermeyen kişi haysiyet ve onuruna inanan, milli, akılcı, insancıl ve statükoculuğu reddeden hamleci bir görüştür. Türk Toplumunun tüm modernleşmesini sağlayacak temel ilkeleri ve düşünce sistemini kapsar. Kemalizm'in ana felsefesi, Atatürk'ün deyimi ile, "Memleketi mâmur etmek

ve milleti zengin ve müreffeh ve mesut etmektir. Yani bir gruba, bir sınıfa veya tabakaya veya şahsi çıkara "değil, Türk Milleti ve Ülkesine hizmettir."

Kemalizm'in ilk hedefi çağdaş medeniyettir. Medeniyet kavramı Atatürk'ün birçok konuşmalarının hareket noktasıdır. Çağdaş medeniyete ulaşmanın hedef ve bunun da şartının bilim olduğunu vurgulamıştır. Kemalizm'in bir diğer önemli hedefi, "Milli Birlik ve Beraberlik"tir. Atatürk, 10 uncu yıl Nutkunda şöyle demiştir: "Türk Milleti Milli Birlik ve Beraberlikle güçlükleri yenmesini bilmiştir."

Gene Atatürk'e göre, çağdaş medeniyet düzeyine ulaşabilmenin ön şartı "Yurtta Barış—Cihanda Barış" ilkesidir. "Yurtta Barış"ın önemi şu idi: Osmanlı İmparatorluğunda yapılması düşünülen İslahat atılımlarında iç çekişmeler, isyanlar, sokak kavgaları, başarıyı engellemiş, Kurtuluş Savaşımızda bile ayaklanmalar asıl düşmanlardan da büyük birer problem olmuştur. İşte bunun içindir ki, Atatürk öncelikle iç huzur ve barışı sağlamayı, daha sonra da, dış düşmanlarla mücadeleye planlamıştı. Atatürk şöyle diyordu: "Memleket, dayanışmaya bağlı bir birliğe muhtaçtır. Alalâde politikacılıkla milleti parçalamak hıyanettir. Toplumsal düzenimizi bilerek veya bilmeyerek bozan bozguncu kimselere müsamaha edemeyiz."

Diğer taraftan Türkiye, Dünya'nın en hassas ve en kritik bölgesinde bulunduğu için, Türk Milletinin noksanlarını tamamlayarak kalkınması için Dünya Barışının devamına ihtiyaç vardır. Kısaca, "Yurtta Barış—Dünyada Ba-

rış" ilkesine dün olduğu gibi, bugün de sahip çıkmak ve bu ilkeyi iç ve dış politikamızın temeli haline getirmek mecburiyetindeyiz.

VI

Kemalist görüş, kişilere ve sosyal gruplara geniş hürriyet tanımakla beraber, diktacı ve şeriatçı uçlara yer vermeyen bir hürriyet düzeni kabul etmiştir. Kısaca Kemalizm, İkinci Dünya Savaşından sonraki gelişmelere uygun olarak, Aşırı Sağ ve Aşırı Solcu sistemlerin, yani, teokratik düzenin, Faşizm'in ve Komünizm'in savunucularına demokratik hürriyetlerden tam olarak yararlanma hakkını, yani, "hürriyeti yok etme" hürriyetini tanımamıştır. Zira, hürriyetin nasibi dini ve siyasi irticanın elinde oyuncak olmak değildir.

Hiçbir toplumda sınırsız hürriyet yoktur. Zira sınırsız hürriyet, anarşi ve neticede hürriyetsizlik doğurur. Öyle ise, hürriyetin kişi yönünden pratik bir değeri olması için, onun sınırlarının belirtilmesi, kullanma yollarının gösterilmesi, bir takım kayıtlarla çerçevelenmesi, kısaca düzenlenmesi lâzımdır.

Hürriyetçi demokrasilerde tartışılan bir mesele, hürriyetin hürriyetten yana olmayan, hürriyet düzenini ortadan kaldıran ve Sağcı veya Solcu bir diktatörlük kurma tarafı olanlara da tanınıp tanınmayacağı sorunudur. Başka bir deyimle, hürriyet adına "hürriyeti yok etmek hürriyetini"de tanınmalı mıyız?

Bu "Liberal Görüş", hürriyetçi demokrasi taraftarlarının çoğunluğu tarafından dahi paylaşılmamakta ve bunlar, hürriyet düşmanlarına hürriyet tanımının, onun birgün ortadan kalkması ihtimalini peşinen kabul etmek ve buna razı olmak demek olacağını belirterek "hürriyeti yok etme hürriyeti tanımalı mıdır?" sorusuna "hayır" demektedirler. Bunlara göre, demokrasi, diktatörlüğe hak tanıdığı zamandır ki, kendisi ile çelişme haline düşmüş, aşırı bir romantizm'e sürüklenerek kendi kendini inkâr etmiş olmaktadır.

Bu görüşün parlak savunucusu Fransız Hukukçusu Prof. Charles Eisenmann'dır. Bu ünlü bilgin, hürriyete inanmadıkları halde ondan, onu yoketmek üzere faydalanmak isteyenlerin iddialarını açıkça formülleştiren bir Fransız yazarının şu sözlerini naklediyor: "sizden prensiplerinizi adına, kendi prensiplerim bakımından size tanımadığım hürriyeti istiyorum." Prof. Eisenmann'ın bu iddiaya cevabı şudur: "Hayır, sizin prensiplerinizi adına bize tanımadığımız hürriyeti, biz de prensiplerimiz adına size tanımıyoruz. Demokrasi düşmanı sizler, varlığına kastetmek için kullanacağınız demokrasiye ve sizin gibi düşünmeyen herkes için ortadan kaldıracacağınız hürriyete hak iddia edemezsiniz. Demokrasi ve hürriyetin sizlere karşı kendini koruma hakkı vardır. Hürriyet, başkalarının hürriyetini yok etme hakkını kapsamaz."

Gerçekten en liberal düşünen yazarlar dahi, demokrasinin ancak kendisine duyduğu "güven" ölçüsünde, kendi düşmanlarına karşı hoşgörülüğe sahip olacağını teslim

etmekte ve Prof. Chafee, A.B.D.'de son derece geniş güvenlik payı mevcut olduğu içindir ki, aşırı antidemokratik fikirlerinin dahi serbestçe ifadesinde sakınca görmemektedir. Ancak, bir toplumun, asil jest uğruna batmaktansa, içerdeki düşmanlarını sindirme yoluna gitmesine hak tanımaktadır.

İkinci Dünya Savaşı sırasında Avrupa'da cereyan eden olaylar ve Sağcı ve Solcu Totaliter İdeolojilerin, demokratik rejimleri, Anayasalarda tanınan bütün hürriyetlerden faydalanmak sureti ile yıkmaları, en Sol uçtan, en Sağ uca kadar bütün akımlara yer veren Batı tipi "Tam Plüralizm" in (Tam Çoğulculuk) gözden geçirilmesine ve Kemalist görüşün çok önceden öngördüğü gibi, Faşist ve Komünist düzen taraflısı görüş ve partileri saf dışı tutan "Sınırlı Pluralizm" in kabulüne yol açmıştır.

VII

Nasıl ki, her şeyin bir "görünmez el" tarafından düzenleneceğine inanan ve kaynağını 18 inci Yüzyılın İngiliz düşünürü Adam Smith'ten alan Dogmatik "Liberal, Kapitalizm", 1920'lerde iflas etmiş ve büyük ekonomik bunalımlara yol açarak yerini "Karma Ekonomi"ye bırakmışsa, tıpkı bunun gibi, Marksizm ve onu takiben Marksizm-Leninizm çok büyük bunalımlara ve ayrılıklara yol açmış bulunmaktadır.

Gerçekten, Karl Marks'ın "Sınıf Kavgası" ile kehanetleri teker teker iflas etmiş, Komünistler ancak darbelerle iktidarı ele geçirmişler ve Dünyanın en korkunç istibadını yaratmışlardır.

Gelişmiş endüstriyel toplumda ise, Marks'ın haber verdiği proleterya ayaklanması hiç ortaya çıkmamış, aksine, toplumun artan refah payından yararlanan emekçiler, çalıştıkları fabrika ve şirketlere ortak olmuşlardır.

Kısaca, demek istiyoruz ki, Marksizm'de, bütün diğer katı ve dogmatik ideolojiler gibi büyük bir yanılma ve bunalım içindedir. Nitekim 1947'de Yugoslavya'nın, 1960'larda ise Çin'in "Moskova Kilisesi"nden ayrılarak millî istiklâl ve kendi çıkar yollarını takip etmeleri, Milliyetçiliğin çağımızda sınıf kavgasına ve çıkarlarına baskın çıktığını doğrulamıştır. Son yıllarda Avrupa'da beliren ve "Eurocommunism" olarak adlandırılan ve İtalya, Fransa ve İspanya gibi ülkelerde kendini gösteren hareket de, Marksizm—Leninizm ideolojisinde patlak veren bir başka bunalım değil midir?

Oysa, milletimizi sadece yapılmış bir saldırıdan kurtarmak için değil, aynı zamanda ona her zaman hür yaşama fikir ve kabiliyetini geliştirme imkânlarını sağlamak uğruna Mustafa Kemâl'in liderliğinde yapılmış bir hareket olan "Kemalist Devrim" ve bunun temelinde yatan fikirlerin bütünü olan "Kemalist İdeoloji", Dogmatizm'e karşı bir baş kaldırma hareketi ve akılcılık olduğu için çağdaşlığını ve ilerçiliğini daima sürdürmektedir.

Daha 1920'lerde, birbirinden farklı sınıfların ve çıkarların mevcudiyetini kabul etmekle beraber, "sınıfsız ve imtiyazsız bir toplum yaratmak" idealini hedef olarak gösteren Atatürk Devrimciliğinin, Marksizm'e nazaran çağdaşlık ve ilerçilik olduğunu söylerken, Atatürk'ün görüş-

lerinin Çağımızın bu gelişmelerine uygunluğunu belirtmek istiyoruz.

Buna mukabil, Liberal Kapitalizm ve Marksizm, 19. Yüzyılda ait ve bugün için "çağdışı" olmuş görüşlerdir. Fakat bütün mesele Kemalizm'in akıl ve bilim mihverine dayanan, her türlü gelişmelere açık bir esnek ideoloji olduğunu anlamaktır. Fakat, "Aşırı Sol", Kemalizm'i Türk siyaset hayatından silmek, onun yerine Marksizm Leninizm'i ikame etmek istediği için, Kemalizm'i yaşayan bir ideoloji olarak değil, sadece mazide yaşanmış bir Türk-Yunan Savaşı olarak ele almakta ve "Kemalizm Düşmanlığı"nda şeriatçılarla işbirliği yapmaktadır. Oysa "zaman faktörü", serbest düşünme yeteneğini kaybetmemiş insanlara ergeç Kemalizm'in geçerliliğini ispatlayacaktır.

Az gelişmiş ülkelerin yöneticileri bir yandan kalkınmayı köstekleyici kuvvetlerle savaşıacak kadar güçlü, öte yandan Ülkenin körpe istiklâlini koruyacak kadar bilinçli ve tedbirli olmalıdır. Az gelişmiş ülkeler içinde bu güçlük ve bunalımı ilk duyan lider Atatürk olmuştur. Dünya, 1. Dünya Savaşı sonunda iki ideolojik bloka ayrılmıştır. Batılı demokratik rejimler karşısında ilk defa 1917'de proleterya diktatörlüğü şeklinde Marksist-Leninist Sovyetler Birliği kurulmuş. 1920'lerde ve 1930'larda ise, bir başka totaliter rejim olarak Faşizm ve Nasyonal Sosyalizm ortaya çıkmıştır. İşte Atatürk'ün liderliğindeki Türkiye, kendi Devlet'ini oluştururken bu tür ateşler arasından geçmek mecburiyetinde kalmıştır. Türkiye'nin Atatürk'ün ölümünden sonra iki uç arasında bocalamalar

geçirmesine rağmen, bu ateşler içine kaymasını önleyen de, yine Atatürk ilkeleri olmuştur.

* Özellikle Batı Dünyası "Silâhlı", Doğu Dünyası ise, "Silahsız" müdahalelerle milli bir Türk Devletinin kurulmasına karşı çıktığı için, Atatürk bu iki engelle de savaşmış, bağımsız Türkiye'yi "İdeolojik İstiklâl"e kavuşturmak istemiştir.

Gerçekten Kemalizm, Faşizm ve Komünizm'den farklı olarak, dogmatik ve fanatik bir inanç ve ideoloji değil, fakat hakikat tekeline reddeden, tartışma ve tenkide açık olan kavrayıcı ve esnek bir Dünya görüşüdür. Başka bir deyişle, Kemalizm, "Hürriyetçi" ve "Sosyal adaletçi bir toplum düzenini kurmak ve korumak isteyen bir Dünya görüşünün gerçekleşmesine dönük, sürekli bir dinamizm dir.

Atatürk'ün, Cumhuriyetimizin ilk on beş yılında uygulanan rejimine otoriter bir rejim denilebilirse de, bu rejimi diktatörlük ve totaliter bir sistem olarak görmek hak-sızlık olacaktır. Atatürk'ün uzun vadeli idealinin ve devri-minin ana hedefinin Türkiye'de Batılı anlamda demokra-tik ve hürriyetçi bir siyasi düzenin kurulması olduğu fik-rini, birçok yabancı yazar ve uzman da kabul etmektedir-ler.

Nitekim, bugün istiklâline yeni kavuşmuş birçok ülke-nin lideri de, Atatürk'ün, önce emperyalizm ile savaş ve istiklâl, sonra da, modernleşme ve demokrasiye hazırlık yolunda izlediği yöntemi, kısaca, "Kemalist Metodu" örnek olarak almak çabasındadırlar.

Batı tipi demokrasi denemelerinin, az gelişmiş ülke-

lerde demokrasinin "asgari ön şartları"nın yokluğu yüzünden, genellikle başarıya ulaşamamasının sonucu olarak, bu ülkelerin çoğunun kısa zamanda istibdat ve diktatörlüğe sürüklendiği vakıası, çağımızın inkâr olunamaz bir gerçeğidir. Az gelişmiş ülkelerdeki bu "tek partili rejimler" in "katı" türleri Faşizm ve Marksizm—Leninizm gibi çağımızın totaliter ideolojilerinden esinlenirken, bir bölümü de "yumuşak" bir çizgi izlemişlerdir. Bu gibi "yumuşak tek parti" rejimlerinde, parti, baskı ve şiddet metodlarına başvurmaksızın, kitleleri siyasi yönden eğitmeyi ve yetiştirmeyi ön plânda tutar. Kişi, otoriter yönetim altında ezilmeden hak ve sorumluluk sahibi yurttaş olmanın bilincine eriştirilmek istenir. Uzun vadede kurulmak istenen totaliter bir düzen değil, kişinin fikir ve eylemleri ile, yönetime katılma hakkına sahip olacağı "açık" bir rejimdir. İşte Prof. Maurice Duverger, Üçüncü Dünya'nın bu nitelikteki partilerini "Kemalist tipte tek partiler" olarak adlandırır.

Ulu Önder Atatürk'ün, asker ve kumandan, devlet kurucusu ve yöneticisi, toplumsal ve siyasal önder olarak büyük dehası bütün Dünya Ülkelerinde kabul edilmiş bulunmaktadır. Görüşleriyle ilgili son araştırmalarımız, O'nun ekonomik kalkınma alanında da dehasının ışıklarını yansıtan bir ekonomik kalkınma modeli geliştirdiğini, uyguladığını ve büyük ekonomik sonuçlar aldığını göstermektedir. Dünyanın ezilen uluslarına bağımsızlık konusunda verdiği büyük örnekle birlikte, Dünyanın ekonomik ve toplumsal kalkınmada geri kalmış ülkelerine bir kalkınma modeli örneği de vermiştir. Bu ekonomik kalkınma mode-

li, 50 yıl önce yapılmış olsa da, bugünkü bilgilerimizle dahi bizlere ve Dünyanın gelişmekte olan ülkelerine daha Yüzyıllar boyu yol gösterici özellikler taşımaktadır. Hattâ, O'nun ekonomik kalkınma modelinin liberal kapitalist ya da sosyalist ekonomi uygulamalarıyla kalkınmış ülkelere de ışık tutacak özellikleri vardır. Özellikle, toplum refahının bölgeler ve kişiler arasında dengeli dağılımı açısından türlü güçlükleri olan gelişmiş ekonomileri yönetenler, "Kemalist Ekonomi Modeli"nden önemli yararlar sağlayabilirler. Bu özellikleri ile Atatürk'ün ekonomi politikası, uygulaması ve uygulamada aldığı sonuçlar gelişmiş, gelişmemiş, sosyalist, kapitalist bütün ülkelerin ve özellikle Ülkemizin devlet ve siyaset adamları ve liderleri, politikacıları, kalkınma plânları ve ekonomik politikayı saptayan yönetici ve uzmanlarınca önemle incelenmelidir; bu incelemelerin Dünyanın kıt doğal kaynaklarının iyi kullanılmasını sağlamak açısından insanlık yararına büyük sonuçlar vermesi beklenmelidir.

Büyük Komutan, büyük devlet adamı, büyük halk lideri olduğu kadar, Dünya'nın geri kalmış toplumlarına bir "İktisadi Bağımsızlık ve Özgürlük" ve her alanda köklü ve başarılı modernleşme örneği vermiş olan Atatürk, insanlık yararına O'nu yetiştirmiş olmanın gurur ve sevincini de bize sağlamış bulunuyor.

İşte, Türkiye'nin tüm sorunlarının çözümünün, kısaca çağdaşlaşmanın, güçlü inanç sistemi olan ve başarılı bir aksiyon programını içeren Kemalist İdeoloji konusunda temel görüşümüz budur.

METİNDE GEÇEN BAZI TERİMLERİN ANLAMLARI

–AMPİRİZM (DENEYCİLİK–GÖRGÜCÜLÜK): Bilginin yalnız görgü ve denemeden çıktığını kabul eden görüş.

–DOGMATİZM (İNAKÇILIK): İnceleme ve eleştirme dışında tutulan düşüncelere bağlanma yolu.

–POZİTİVİZM (OLGUCULUK): Metafiziği reddeden ve bilginin ancak gözlemlerle ve bilimle elde edilebileceğini savunan görüş.

–PRAGMATİZM (UYGULAYICILIK): Bir düşüncenin doğruluğunu ancak o düşüncenin sonucuyla ölçüleceği, yani bir inancın başarısı oranında ve başarısı süresince doğru olabileceğini ileri süren öğretisi.

–RASYONALİZM (AKILCILIK–USÇULUK): Akli temel tutma, akla aykırı ya da akıl dışı hiçbir şeyi tanımayan öğretisi.

ULB Halle

3/1

000 161 721

03 SA 8243 (8)

